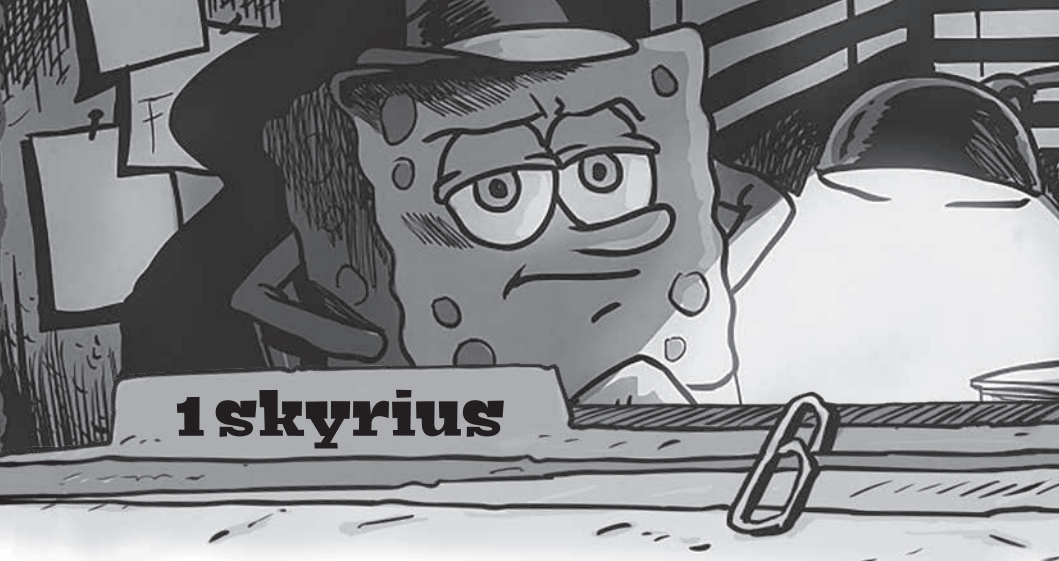

Mane galite vadinti Kempiniuku. Detektyvu. Pėdsekiu. Tyrėju. Privačiu sekliu. Nieko ypatingo. Aš tiesiog esu tvirtai sudėtas vyrukas, iš tolo užuodžiantis nusikaltimus. Aš kietas, suprantat? Toks kietas, kaip mano kelnės kvadratinės.

Tačiau aš ne visada buvau seklys. Buvo laikai, kai buvau paprastas kepėjas, „Traškiajame Krabe“ varantis „Krabo“ paplotėlius. Man tai puikiai sekėsi – alkani klientai teigė, kad esu geriausia, ką gali rasti „Traškiajame Krabe“, na, dar nebent pjaustytas sūris ir minkštutėlės bandelės. Viskas klostėsi puikiai. Pietautojai buvo patenkinti, aš sunkiai dirbau, o mano viršininkas ponas Krabas krovėsi turtus. Visi buvo laimingi – na, išskyrus mano bendradarbį Kalmarą. Jis tai tikrai atrodė visada rūškanas ir susiraukęs. Tačiau puikus vyrukas – mylėjo

mane kaip brolių. Ir, kaip paaiškėjo vėliau, puikus partneris tiriant detektyvus. Kad ir kaip būtų, gyvenimas slinko ramiai kaip moliuskas, patraukęs pasivaikščioti gražių popietę.

Tačiau vieną lemtingą dieną viskas pasikeitė. Net keista, tačiau ta diena prasidėjo kaip įprasta diena Bikinio įduboje...

Susirangęs ant trijų čiužinių, pratisai laibai švilpčiodamas Kempiniukas ramiai parpė antrame savo ananaso aukšte. Miegodamas jis šypsojosi, mat sapnavo medūzas ir muilo burbulus. Ant grindų šalia lovos, regėdamas sapnus apie sraigių ėdesį ir herojiškus nuotykius, taip pat miegojo Kempiniuko augintinis sraigė Garis.

BUAAAAM! BUAAAAM! BUAAAAM! Lyg rūko sirena sustūgo Kempiniuko žadintuvas ir juos abu pabudino iš miego. Dar buvo per akis laiko Kempiniukui susiruošti į darbą „Traškiajame Krabe“.

– Laaaaabas ryyyytas, Gari! – linksmi pasisveikino Kempiniukas. – Pasiruošęs fantastiškai dienai?

– Miau, – vis dar mieguistas atsiliepė Garis, šiek tiek nusiminęs, kad buvo staigiai pažadintas, taip ir nesužinojęs,

kuo baigėsi nuotykis, ir nespėjęs paragauti garuojančio sraigių viralo.

Paskubomis apsiprausęs po dušu su daugybe muilo burbulų Kempiniukas apsivilko savo rudas kvadratinės kelnes ir baltus marškinius. Tobulai užsirišo raudoną kaklaraištį ir užsitempė ilgas baltas kojines, ant kiekvienos iš jų buvo po raudoną ir mėlyną juostelę. Galiausiai apsiavė juodus batus ir tol juos blizgino, kol ant jų lygaus išgaubto paviršiaus išvydo savo besišypsantį atvaizdą. Atspindys irgi nusišypsojo ir paskelbė: TU PASIRUOŠĘS!

Nulipęs į apačią Kempiniukas įpylė pilną dubenėlių sraigių pašaro Gariui ir kupiną dubenėlį Kelpo dribsnių sau.

– Pusryčiai, Gari! – pranešė Kempiniukas. – Vienas iš trijų svarbiausių dienos valgių!

Sutriauškęs skanūs maistingus pusryčius, Kempiniukas smarkiai išsivalė du priekinius dantis ir išskubėjo pro duris.

– Atia, Gari! – mostelėjo jis. – Einu į „Traškųjų Krabą“ kepti gardžių „Kрабо“ paplotėlių alkaniems Bikinio įdubos gyventojams!

– Miau, – atsakė Garis, pilna burna minkšto sraigių pašaro. Jis ketino Kempiniukui išėjus grįžti į lovą ir toliau sapnuoti nuotykių ir skanumynų pilną sapną.

Kempiniukas uždarė duris ir nustriksėjo šaligatviu. Diena buvo nuostabiai graži ir jis buvo laimingas, kad yra gyvas. Linksmi švilpaudamas, Kempiniukas praėjo Kalmaro namą ir nupėdino prie rudo Patriko akmens.

TAUKŠT! TAUKŠT! TAUKŠT! Pasibeldė Kempiniukas, vildamasis, kad Patrikas nepramiegojo. (Jis kietai miegodavo).

– Labas rytas, Patrikai! – šūktelėjo jis. – Pasiruošęs palydėti mane į darbą „Traškiajame Krabe“?

ŠMAUKŠT! Akmuo atsivėrė, o prie jo buvo prilipęs Patrikas, jau pasipuošęs savo žalsvai violetiniais šortais.

– Tai aišku! – pranešė jis ir stryktelėjo šalia Kempiniuko. – Pirmyn!

Bičiuliai nužygiavo „Traškiojo Krabo“ link. Jis buvo netoli, taigi vos po kelių minučių jiedu jau buvo prie Bikinio įdubos mėgstamiausio greitmaisčio restorano.

Kempiniukas nė nenutuokė, kad jo geriausias draugas tuoj pradings it skradžiai jūrą.

Eidamas į vidų Kempiniukas paklausė:

– Na, koks gi Patriko Žvaigždės planas šią dieną?

– Ką? – sutrikęs paklausė Patrikas. – Ar kažkas man ką nors suplanavo? Ką tu žinai? Ar apie tai rašė laikraštyje?

Kempiniukas sukikeno.

– Ne, aš turiu omenyje, ką tu šiandien veiksi? Dirbsi? Žaisi? Miegosi? Išmėginsi naują hobi? Gal išbandysi koralų kartografiją? Stebėsi dumbliaus? Ridensiesi įdubose?

Patrikas nusuko žvilgsnį nuo Kempiniuko linksmų, smalsių akių.

– Ai, nežinau, – nejaukiai atsakė jis. – Na, supranti, kaip visada. Ką nors. Šį bei tą, ką dažniausiai veikiu. Dienomis. Ką veikia jūrų žvaigždės. Nieko neįprasto. Man. Patrikui. Ir viskas.

– Skamba smagiai, Patrikai! – linksmi atsakė Kempiniukas. – Pasilinksmink! Susitinkam prie „Traškiojo Krabo“, kai baigsiu darbą, ir galėsime kartu pasismaginti kaip tikri geriausi bičiuliai! – jis skambiai nusijuokė, tarsi kas delfiną kutentų plunksna.

– Žinoma, drauguži! – atsakė Patrikas, pamodamas per petį ir nuskubėdamas šalin nuo restorano. – Pasimatysime po šios visiškai įprastos, niekuo neišsiskiriančios dienos!

Tą dieną, kaip ir kasdien, Kempiniukas sunkiai dirbo kepdamas „Krabo“ paplotėlius, šluostydamas stalus, valydamas

tualetus ir darydamas viską, ką paliepdavo ponas Krabas. Dienai baigiantis jis jautėsi pavargęs, tačiau patenkintas, kad gerai padirbėjo. *Ko dar galėčiau norėti?* – patenkintas paklausė jis savęs.

– Dar viena puiki diena „Traškiajame Krabe“! – šūktelėjo Kempiniukas ir pribėgo prie Kalmaro, stovinčio šalia aparato, į kurį reikėdavo įkišti savo kortelę, kad šis suskaičiuotų, kiek valandų jiedu dirbo. ČIUKŠT!

– Kas jau čia tokio puikaus? – suniurzgė Kalmaras.

Kempiniukas nusijuokė.

– Ak, nežinau, Kalmarai, – atsakė jis, – tiesiog... VIS-KAS! „Krabo“ paplotėliai! Klientai! Bulvyčių kvapas! Aliejaus čirškėjimas! Bet visų svarbiausia – laimingų darbuotojų draugystė!

Atrodė, tarsi Kalmaras tuoj apsivems.

– Kempiniuk, – tarė jis irzliai, – šiandien vienintelis geras dalykas – kad ši diena baigėsi. Tai įvyko prieš dvi minutes. O tai reiškia, kad nebeturiu su tavimi kalbėtis.

Jis ištrepsėjo iš „Traškiojo Krabo“, nekantraudamas persirengti savo triko ir vakarą praleisti šokių pamokoje. Jis mokėsi naują programą, kurią jo mokytojas buvo sukūręs

specialiai keturkojui šokėjui. Trys jo kojos jau šoko neblogai, tačiau ketvirtajai sunkiai sekėsi dėlioti žingsnelius.

– Cha cha cha! – nusikvatojo Kempiniukas. – Šitas geras, Kalmarai! Pasimatysime rytoj! – linksmai švilpiniuodamas jis kyštelėjo galvą į pono Krabo kabinetą. – Labanakt, pone Krabai! Iki rytojaus!

– Taip, taip, – sumurmėjo ponas Krabas, per daug susitelkęs į pinigų skaičiavimą, kad atkreiptų dėmesį į savo atsidavusį kepėją. Staiga jis kažką prisiminė ir pakėlė galvą. – Rytojus! Tiksliai! Rytoj į Bikinio įdubą atvyksta meras surengti savo pelningo – eee, turiu omeny, svarbaus – susirinkimo. Taigi gražiai elkis, ir tegu čirška „Krabo“ paplotėliai!

– Taip, pone Krabai! Galite manimi pasikliauti! – linksmai atidavė pagarbą Kempiniukas.

– Aš labiau pasitikiu savo mylimais pinigais, – atsakė ponas Krabas, vėl nukreipdamas žvilgsnį į šūsnis popierinių kupiūrų bei krūvas monetų ir kelis kartus jas pabučiuodamas. – Labanakt, Kempiniuk.

Kempiniukas išskubėjo pro priekines „Traškiojo Krabo“ duris, nenustygdamas iš nekantrumo, kada gi susitiks su savo geriausiu draugu.

– Ak, PATRIKAI! – linksmai sušuko jis. – Nepatikėsi, kokia diena buvo „Traškiajame Krabe“! Kaip aš varčiau „Kra-bo“ paplotėlius! Kaip valiau stalus! Kaip šveičiau tualetus!

Kempiniukas sustojo kaip įbestas. Apsidairė, tačiau Patriko niekur nebuvo matyti!